

במסיבת ההפתעה כי סיגנון חיים שכאלה, שנערכה למושה קצב, תיאר סגן שר הבינוי והשיכון ומי שממונה היום על פרויקט שיקום הירושלמי, את המקומות השרים שבהם עבד מגיל צעיר, כדי לממן את לימודיו.

קצב שימש כשוליה בסניף של בנק הפועלים בן קריית-מלאכי, ואף עבד כערי תונאי, מכיוון שלמד במקום חקלאי, נאלץ לכתוב בעיתון ידיעות מתחום החקלאות. כדי לממן את לימודיו באוניברסיטה, שימש קצב כפועל ריי צוף, וריצף את הכיכר המרכזית של קריית-מלאכי. תור שבי המקום זוכרים אותו, ולא דווקא כעובד מצטיין. הוא היה מתקשה בנשיאת ה מירצפות על גבו, ובהנחתן המדוייקת במקום הנדרש. איש לא התפלא שהריצוף בכיכר הוחלף כמה פעמים. בפעם הר אחרונה הוחלף הריצוף כאשר ראש-המועצה המקומית היה משה קצב עצמו.

ח"כ קצב השמיע דיעה חריגה על הפער החברתי בין ארץ והדרכים לצמצמו. הוא פגש במסיבה את חברו לספר סל הלימודים, ד"ר יוסף בן דויד, וזכר שבין השניים היתה תמיך תחרות מים מהם יגיע להישגים גדולים יותר בבית-הספר. בן-דויד הוא כיום רופא למחלות לב ובעל רישיון לעריכת-דין. קצב הזכיר בהקשר זה שכשמדברים על קיפוח בני עדות-המזרח, הרי שהוא וחברו הם הראיה לכך, שכך אשר יש לאדם מוטיבציה ל לימודים ולהישגים הוא יכול להגיע רחוק.

למסיבה הגיע גם שר האוצר לשעבר יגאל הורון בן, מלווה בבנו יוני. ה שניים הגיעו באיחור, אחר ש חתמו על עסקה שאה פרטיה סירבו לגלות. הורובין עלה באופן בלתי-צפוי על הבמה ואמר: "אני אומנם נקרא יגאל אין לי, אבל אני מקווה ש משה קצב ישא את הכינוי, משה יש לי".

משה קצב נזכר אחרי מותה של אסיה בנים ריבקה גובר, שבוכותה החל ללמוד בבית-ספר. לדבריו, כשהיה בן חמש, ילד קטן וכחוש, הוא נהג לשחק בחולות בין האר הלים והצריפים של מעברת קסטינה. באחד הימים ניגשה אליו אישה נמוכה, כסופת שי ער ואמרה לו: "ילד, במקום לשחק בחולות תלמד מה זה אלף-בית". היא אחזה בידו ולקחה אותו לבית-הספר ש פתחה בקריית-מלאכי, וביום הראשון ללימודיו אף לימדה אותו סיפור.

כשהוזמן עזר וייצמן למסיבה של משה קצב הוא התנצל שהוא חולה. אולם הוא לא יכול היה להתאפק, והפי לט: "אני מבטיח לכם של-מסיבת-הסיום של בגין אני אגיע!".

אם הייתי יודע קודם מה אתם עושים לי, לא הייתי בא". אמר מוכתר כפר האמץ נים עין-הוד איצ'ה ממבוש לאורחיו הרבים, כשגילה ש הגיע להסרת סרט על חייו. בסידרה חיים שכאלה, עורך

ומנחה התוכנית, עמוס א טינגר, שרצה לשמור על סודיות התוכנית, שלח לעין-הוד לפני חודש צוות טלוויזיה, שסיקר לכאורה את טקס הנחת אבן הפינה לבית מרסל ינאי. הצוות צילם, למעשה, חור קרע לתוכנית על ממבוש.

ביום הסרטת התוכנית באולפני הרצליה, הוזמנה מן הלת מחלקת הדרמה בטלוויזיה, דנה כוגן, את ממבוש לצפות בסרט על מרסל ינקו. שבו הוא מצולם. ממבוש בא לאולפנים ברמת-אביב, ואו הודיעו לו שמכונת ההקדנה אינה תקינה, ושעליו לנסוע לאולפני הרצליה ושם יוכל לצפות בסרט על ינקו.

כשבא ממבוש לאולפני הרצליה, הכניסו אותו ל אולפן קטן שניבנה על הבמה, ובעודו מתנין לתחילת הקרנת הסרט על חברו ה צייר, נדלק האור באולם והוא גילה שהוא מוקף ב-250 מחברי ריו הטובים.

בשיח-עדות שנערך ב כפר-המכביה בתל-אביב, הירצה בשבת אחרי הצהריים ח"כ שימיעון פרס. בשעות הבוקר התקשר פרס בטלפון למ קום, וביקש לדעת מי משתתף בכנס, כדי לברר אם יש סכנה שיפוצצו את הרצאתו. הוסבר לו שאין לו סיבה לחשוש. אך פרס הרגיש את הקהל ונאמו היה רצוף בהפרעות בלתי פוסקות.

משתתף אחר בכנס, שלמה צדוק, גילה שמי שגורם לו לומר את דבריו החריפים בעיתון ידיעות אחרונות, היה הח"כ מוטיב גור, שלדברי צדוק, התבטא באסיר פת בחירות בירושלים כנגד בני עדות-המזרח. "הוא ירה את היריה הראשונה, ואני יריתי את השנייה".

ח"כ אברהם שפירא מאגודת-ישראל אינו ה ח"כ הראשון שמימדי גופו זוכים בהתעניינות כה רבה. הח"כ שבח ויים סיפר שב שלוש הכנסות הראשונות היתה בכנסת ח"כת מלאה בשם שושנה פרסיין, מהציונים הכלליים, שאף כיהנה כיו שבת-ראש ועדת-החינוך של הכנסת.

חברת הכנסת מלאה הגוי, נהגה להזמין שני מקומות ישיבה במושב האחורי של המונית לתל-אביב. באחד הפעמים היא באה לתחנה, ורגזה על הנהג שלא שמר עבודה שני מקומות. הנהג התפלא ואמר לה: "יש שני מקומות. אחד לידי ואחד מא-חור".

מינויו של האלוף (מיל') מאיר ("זורי") זורע על ידי שר-העל לענייני-כלכלה, יעקב מרידור, לתפקיד מתאסר-פעולות-הסיוע בקריית-שמונה, לא התקבל בי שימחה. על-ידי ח"כ הליכוד רלים, בני שליטא, ראש המועצה המקומית מנחמיה בן גליל, הוא כתב לראש-הממין שלה מכתב-מחאה שבו התו לונן על הצנחת אדם שאינו איש המקום לתפקיד בגליל העליון. זורע ויתר על התפ קיד בסופו של דבר.

